

N PASTORIE IN OPSPROAK (2)

Zo'n domie as dizze krigt ons dörp nooit weer

De lezers hadden het vervolg van Hein Leemhuis' „Hou n pastorie in opspraak kwam” nog tegoed. „Waar gebeurd”, zo zegt de verteller met het bekende goede oog voor situaties, die ter staving van zijn bewering bijstaande foto van pijnen heeft voorzien om de plaatsen van handeling van vorige en deze week aan te geven. „Als buurman heb ik alles meebeleefd en ik zat ook in opdracht van mijn vader (president-kerkvoogd) op de bewuste zondag in de kerk”. Niet zozeer om domie aandachtig te beluisteren, maar meer om hem weg te krijgen. En zo gaat t wieder:

„Domie was in rust komen. Noa n poar weken was de springvloud in eb overgoan. Moar wel haar t kerkbezuik in dij tied n beste knaauw ofkregen. Al gaauw was t veur elk dudelk, dat domie in n verkeerd hok belaad was. t Slimste was, onze herder mainde der zulm niks van wat e zee of preekte (zeeden ze). Dou e onder kattedesoatie kinder wat oet biebel veurlezen haar, zol e vragd hebben: „Geloven jüllie het?” „Joa, dominee”. „Ik niet”.

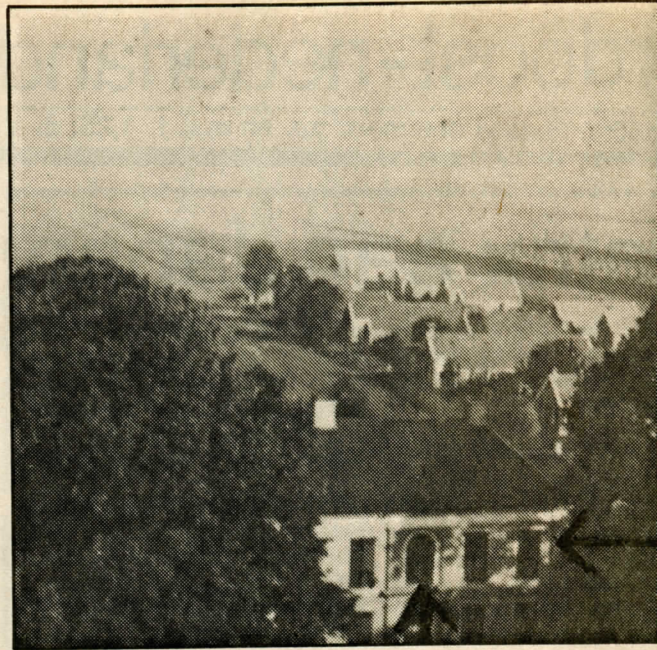
Wat mout men mit n veurganger begunnen as dij nait ains achter zien aigen geleuf stait? Minder kon t nait. Kerkgang luip den ook haard achteroet. Dou der op n zundag nog mor vaar wedevraauwen zaten, was de moat vol. President kerkvoogd nam onze herder doarover ais duchtig in t gebed.

„Domie, wie mouten ais mit nander proaten. Bie joen in tree hebben ie hier vanaof preekstoule zegd: 'Ain domie, dij aigendunk het, zel nooit veur lege banken preken'. Zol joe dat hier onverhoopt toch overkomen, den gingen ie opslag weer vot, zeeden ie. Ik wil joe der op wiezen, wat ie destieds zegd hebben. Wie vraggen joe no op de man of: wannéer is t zo wied?”

Hier was gain woord Frans bie. Domie, dij der nooit op rekend haar, dat hom zokswat liek veur de kop knapt worden zol, keek of bliksem noast hom insloagen was. Noa wat housten en sloeken zee e, beteuterd kiekend: „Zo spoedig ze me naar elders beroepen”. Doar bleef t bie. En alles slofte op zien olle gangetje deur. Tot domie zok zulf opnij in de proat brocht.

Tussen koamers op bovenste verdaipen (ie waiten nog van t veurege verhoal, waar ie kieken mouten...) luip n laange gaange, mit twij opensloande deuren aan wegkaante. Doar haar men, op verzuik van domie, twij gemestiekringen vast moakt. Ieder mörn tegen acht uur zat onze herder doarin spiernoakend te gemestieken. Omdat gaangdeuren aaltied woagenwied open stonden, kon elk en ain op weg langs pastorie domie aan loop zain.

In t dörp wör der slim over proat en t gaf ook veul bekieks. Twij vraauwlu, dij tegenover pastorie aan t zaarken bounen wazzen, zaggen domie ais zoas God hom schoapen haar in de ringen n vogelnustje moaken. Zokswat haren ze nog nooit eerder zain

...vraauwlu konden deur wied open gaangdeuren boven hou domie spiernoakend aan loop was in ringen...

en ol vraauwlu knipperden mit ogen. Al wuir der ook proat over „n zwien van n kerel”, dit was muite van t aankieken wel weerd. Ze bleven zolaank domie in ringen aan loop was. Dat joar was der op t haile kaarkhof gain schoner zaarke as dij veur pastorie lag...

Dou dee zok n kaans veur om onze herder kwiet te roaken. n Dioaken, dij familie in Fraisland wonen haar, wos te vertellen, dat n heurkemizzie oet ain of aaner dörp doar komende zundag bie ons in kerke noar domie luusteren wol. Dou kerkeroad dat heurde, was mitain haile stale in t enne. Dij gelégenheid mos woarnomen worden! Alleneg: t mos goud speuld worden, dat was elk en aine dudelk. Der wör den ook n specioale vergoadern van kerkeroad veur oetschreven.

Dou ze in t dörpskefee bie nander zaten, ston president kerkvoogd op en zee: „Beste lu, ie waiten aaltemoal wel, woarom wie hier vanaoend bienander binnen. Wie willen ons domie stommegeern kwiet en dat zel ons lukken, as wie aaltemoal mor ain liene trekken en ie achter mie stoan. Ik heb n plan oetdocht. Punt ain: der mout zundag meer volk in kerke zitten as dat wie leste tied wend binnen. Zit der niks, den is t bie veurboat n verloren zoak.

Ik zol gern zain, dat joen vraauwlu en kinder ook in kerke zaten. Ale boat helpt. Ook de börgers, dij veur onderhold van kerke en pastorie zörgen, mouten der heer. En

de vraauwlu, dij groav onderhold hebben. Nou der nog wat: dij kemizzie hailendal oet Fraisland belandt netuurlek in t Kastelaain kin zoak m en breken. Ik zel hem induzzelen, dat e ons Hai mout duchtig van o mie snaren. Ik wait zek kastelaain broekbaar

d open gaangdeuren boven zain
op was in ringen...

de vraauwlu, dij groaven in
onderhold hebben. Nou komt
der nog wat: dij kemizzie, dij
hailendal oet Fraisland komt,
belandt netuurlek in t kefee.
Kastelaain kin zoak moaken
en breken. Ik zel hem goud
induzzelen, dat e ons helpt.
Hai mout duchtteg van ons do-
mie snaren. Ik wait zeker, dat
kastelaain broekbaar wezen

zel, as hom dudelk moakt
wodt, dat wie ale kerkeroad-
vergoaderns en ook kerkere-
kendag altied bie hom hollen
zellen”.

Dat leek elk en ain goud
tou. Gain aine haar der wat op
te zeggen en zundags leek t
der ook op. Dou koster aan t
luden was, stapte Fraise heur-
kemizzie in n oareg volle ker-
ke. Kerkbestuur gniffelde
veur zok oet en leden knipoog-
den nander tou. Domie huil
net as ieder zundag (allenneg
as der heurders zaten) n goje
preek tot binnenbutse oet en
begunde veur te lezen.

De man was n eerste klas
redenoar en t luip as n liere.
Bie t oetgoan van kerke stapte
president kerkvoogd din ook
votdoalek op heurkemizzie
oaf. Dij stond in t veurpertoal
te overleggen. Noadat ze zok
aan nander veursteld haren,
zee president: „Heren, wie
mouten ais verstandeg mit
nander proaten. Ie kinnen joe
wel indenken, dat wie nait
bliede binnen joe hier te zain.
Dat ie ons dizze man ofhoalen
willen, zint ons niks. Wat
kriegen wie der veur in t
stee?”

„Zo is t moar net” zee vot n
olderling, „wie waiten nou
wat wie hebben. Zo’n domie

as dizze krigt ons dörp nooit
weer!” Heurkemizzie is wie-
der in t kefee zo inzaipt, dat ze
zagen hailendal niks meer.
Domie wuir n tiedje loater in
Fraisland beroupen en nam
dat aan. Kloar!

President kerkvoogd kon
nikkopen en tevreden kie-
ken, dou e mit olderling ver-
hoeswoagen noakeek, dij vol-
beloaden pastorietoene oet-
rieden dee. „t Is lukt”, zee e
tegen zien passiepant, dij veur
de sleudel komen was, „dij bin
we gelokkeg kwiet! Ale muite,
dij wie had hebben, is toch
nait vergees west. En veur die
is der ook nog n mooi ding bie.
Deur te zeggen ’Zo’n domie as
dizze kriegen we hier nait
weer’ hest doe nait logen”.

Gewaiten over wat ze doan
haren, ploagde manlu nait,
dou ze weer op hoes aan gon-
gen. Het is ja gain zunde aine
n rad veur ogen te draaien as
om t woare geleuf gait...

(t gait, geleuf ik, nõg wie-
der...) WC 22-11-86